

Mt 25,31-46

³¹Când Fiul Omului va veni în gloria sa, însoțit de toți îngerii, atunci va lua loc pe tronul său de glorie. ³²Înainte Lui vor fi adunate toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, așa cum desparte păstorul oile de capre. ³³Va așeza oile de-a dreapta sa și caprele de-a stânga. ³⁴Apoi va zice Împăratul celor de-a dreapta: "Veniți binecuvântații Părintelui Meu, primiți moștenire Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. ³⁵Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, străin am fost și M-ați primit, ³⁶gol și M-ați îmbrăcat, bolnav și M-ați vizitat, închis și ați venit să Mă vedeți". ³⁷Atunci dreptii îl vor întreba: "Doamne, când Te-am văzut flămând și Ți-am dat să mănânci, însetat și Ți-am dat să bei, ³⁸străin și Te-am primit, gol și Te-am îmbrăcat, ³⁹bolnav sau închis și am venit să Te vedem?" ⁴⁰Iar Împăratul le va răspunde: "Adevărat vă spun, în măsura în care le-ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei mai mici, Mie Mi-ați făcut". ⁴¹Apoi va zice și celor de-a stânga: "Depărtați-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolilor și îngerilor lui. ⁴²Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc, însetat și nu Mi-ați dat să beau, ⁴³străin am fost și nu M-ați primit, gol și nu M-ați îmbrăcat, bolnav și închis și nu M-ați vizitat". ⁴⁴Atunci vor întreba și ei, zicând: "Doamne, când Te-am văzut flămând sau însetat, străin sau gol, bolnav sau închis și nu Ți-am sărit în ajutor?" ⁴⁵El însă le va răspunde: "Adevărat vă spun vouă, în măsura în care nu le-ați făcut acestea unuia dintre acești frați ai Mei mai mici, Mie nu Mi-ați făcut". ⁴⁶Și vor merge aceștia la pedeapsa veșnică iar dreptii la viața veșnică.

În evanghelia lui Matei pe care o expunem, capitolul 25 versetele 31-46, este repropusă ultima învățătură importantă a lui Isus. În această învățătură Isus folosește o imagine cunoscută în lumea ebraică pe care o găsim în Talmud, unde se citește că **dincolo de moarte Sfântul (Dumnezeu), este binecuvântat este, va lua rotolul Legii, la Torah, îl va așeza pe genunchi și va spune: cine s-a preocupat să vină și să primească răsplata sa.**

Ei bine, Isus preia ca model această descriere, dar îi schimbă conținutul. Ceea ce determină realizarea individului nu este raportul pe care l-a avut cu legea, cu Dumnezeu, ci relația, raportul pe care l-a avut cu alte persoane. De ce aceasta? Cu Isus, Dumnezeu ... așa cum descrie Matei la începutul evangheliei sale – este **Dumnezeu cu noi**. Deci cu Isus direcția umanității nu mai este spre Dumnezeu ci cu Dumnezeu și ca Dumnezeu spre oameni.

Dumnezeul lui Isus nu va cere niciodată dacă am crezut în el, ci dacă am iubit precum el.

Să vedem așadar învățătura lui Isus. Isus se prezintă ca Fiul Omului care apare în gloria sa, și divide popoarele păgâne, neamurile. Nu este o judecată universală. Israelul a fost deja judecat în această evanghelie, este judecarea celor care nu l-au cunoscut pe Dumnezeu.

Ei bine, **asa cum desparte păstorul oile de capre**, va divide persoanele. Așa cum țărânul cunoaște și separă fructele bune de fructele putrede, precum pescarul în această

evanghelie a știut să despartă pești buni și să arunce pe cei stricați, așa Domnul recunoaște imediat cine a orientat viața sa proprie spre binele altora.

Apoi va zice Împăratul celor de-a dreapta: Veniți binecuvântații Părintelui Meu, îi binecuvintează pentru că sunt cei care au realizat planul lui Dumnezeu asupra umanității. Și apoi enumără șase acțiuni ne nevoi, de suferință, de necesitate din partea umanității cu răspunsurile care au fost date.

Din aceste șase acțiuni niciuna nu se referă la comportamentul față de religie, nimic cu privire la comportamentul față de Dumnezeu, ci cel avut față de nevoile altora și de nevoiași umanității. Ceea ce permite viața eternă nu este deci comportamentul religios, ci comportamentul uman.

Ceea ce se distanțează în aceste situații este cel închis. **Închis am fost și ați venit să Mă vedeți.** În acel timp ocna, pușcăria nu însuflă milă sau admistie, ci numai dispreț. A merge să vizitezi un închis însemna și să-l hrănești, pentru că gardieni cu siguranță nu se preocupau de alimentarea lor. Surprinderea acestor persoane, la care Isus le spune că au făcut toate aceste lucruri lui ... **Doamne, când Te-am văzut flămând și Ți-am dat să mănânci,** și așa mai departe.

Ei bine răspunsul lui Isus: **Adevărat vă spun, în măsura în care le-ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei mai mici ...** Cine sunt frații mai mici? Sunt cei invizibil a societății, sunt cei nevoiași, cei emarginalizați, cei excluși. Ei bine, Isus consideră făcut față de el. Aceasta nu înseamnă că trebuie să iubim pe alți pentru Isus, ci să-i iubim cu Isus și precum Isus.

Apoi iată cealaltă față a medaliei. **Apoi va zice și celor de-a stânga: "Depărtați-vă de la Mine, blestemaților ...** Este important să subliniem aceasta. În timp ce Isus celor drepti i-a numit **binecuvântații Părintelui Meu** aici îi declară **blestemații**, dar nu a Părintelui Meu, Dumnezeu nu blestemă niciodată, Dumnezeu este doar binecuvântare. Aceast blestem – este singura dată când apare în evanghelii – ne reamintește primul blestem prezentat în Biblie, în cartea Genezei, asupra lui Cain care a asasinat propriul său frate.

Așadar Isus este foarte sever. A nu oferi ajutor, a nu răspunde la elementarele nevoi, la suferință, la necesitățile altora, corespunde a-l ucide. Sunt blestemați nu de Dumnezeu, ci de egoismul lor, închiderea lor față de nevoile altora, i-a făcut să devină blestemați. Oricine se închide față de viață se blestemă.

Blestemaților, în focul cel veșnic, focul veșnic înseamnă cel care distruge totul, **care este pregătit diavolului.** Este ultima oară în această evanghelie când apare diavolul în distrugerea sa finală, înseamnă înfrângerea sa definitivă pentru că sfârșește în focul veșnic care este imaginea a ceea ce distruge totul, **și ingerilor săi,** adică trimișilor săi, cei care s-au făcut instrumente de moarte. Acestor persoane Isus nu le reproșează că ar fi făcut ceva rău, dar au devenit instrumente de moarte pentru că nu au făcut binele în ocazi de necesitate, în ocazi de supraviețuire.

Și aceștia răspund - și o fac reamintind toate situațiile de disconfort a umanității, foamea, setea, dar este interesant finalul: **și nu Ți-am sărit în ajutor?** și pe care cei drepti nu-l spun. Ei desigur credeau că au servit pe Domnul, că au făcut ceremonii culturale, dar nu au înțeles că Dumnezeu cu Isus nu cere să fie servit, ci El care este Dumnezeu se pune în servirea oamenilor pentru ca oameni cu el și precum el să se pună în servirea altora.

Și iată sentința lui Isus: **Adevărat vă spun vouă, în măsura în care nu le-ați făcut acestuia unuia dintre acești frați ai Mei mai mici, Mie nu Mi-ați făcut.** Așadar, încă o dată, ceea ce

determină succesul în viață este comportamentul persoanei nu față de raportul avut cu Dumnezeu ci raportul avut față de alți. Când ne închidem față de alți ne închidem față de Dumnezeu.

Și vor merge aceștia la pedeapsa veșnică, aceasta este o imagine tratată în cartea profetului Daniel, capitolul 12, versetul 2, care înseamnă falimentul definitiv a propriei vieți. Termenul tradus cu **pedeapsă** în limba greacă înseamnă **mutilare**. Pedeapsa deci nu vine de la Tatăl, ci sunt ei înșiși care se pedepsesc întrucât viața lor este o viață mutilată, o viață care nu a ajuns la deplinătate.

Deci nu este o pedeapsă, ci falimentul total, ceea ce în Apocalipsă va fi definit ca **moartea a doua**. Dar evanghelia se termină cu o imagine pozitivă: **iar dreptii la viața veșnică**. Câți au trăit făcând binele, comunicând viață la cine avea nevoie, aceștia au realizat propria existență și au realizat planul lui Dumnezeu asupra umanității.